

Bemærkninger til forslaget

Selv om der opkræves høje skatter i Danmark, kræver både Norge og Sverige mere op i skat, når skatten sættes i forhold til bruttonationalproduktet. Af de nordiske lande er Danmark nr. 3, og af de øvrige EF-lande kræver Holland og Luxembourg mere op i skat end Danmark.

I ingen af de lande, som kræver forholdsvis mere op i skat, er der en så voldsom diskussion om skatternes højde som herhjemme.

Grunden til dette er, at Danmark har valgt at opkræve en meget stor del – i et skatteår normalt en del mere end halvdelen – over den personlige indkomstskat.

Det er klart, at alle skavanker, større og mindre, afsløres, når en bestemt skatteform bruges meget intensivt. Og der er skavanker ved det danske indkomstskattesystem.

Alt for ofte har man søgt at klare vanskeligheder ved at ændre i skattesystemet. Det foreslås også nu, at vi skal klare overenskomstsituationen ved at ændre i skatteystemet; tidligere har man i mangel af en egentlig familiepolitik søgt at lappe på systemet ved at give familier med kun én indkomst dobbelt personfradrag.

Det er klart, at skatteystemet bliver indviklet og besværligt, når alle vanskeligheder og urimeligheder i samfundssystemet skal klares over den personlige beskatning.

Af alle de indgreb, der er foretaget, virker fradragssystemet nu mest ødelæggende for skattesystemet.

Man vedtager, at det er et godt formål at støtte borgernes ønske om at tegne visse forsikringer, så man selv er sikret, eller så ens efterladte er sikrede.

Det kan være en fornuftig udvej, men hvorfor give mest tilskud til den del af borgerne, der har størst indkomst og derfor lettest ved at klare udgiften til forsikringen?

Man kunne have givet direkte statstilskud til at betale forsikringspræmien, f. eks. de første tusinde kroner årligt – det er det, man giver til en pensionist gennem fradraget i en »billig« kommune – så ville tilskuddet have givet størst fordel for borgere med små indkomster, der har brug for at tegne

forholdsvis beskedne forsikringer, og mindst til folk med store indkomster, hvis forsikringsbehov er større.

Gennem fradragsvejen giver man pr. 1000 kr. i forsikringspræmie godt 400 kr. – men altså mindre til pensionister – til folk med beskedne indkomster og ca. 700 kr. pr. 1000 kr. i forsikringspræmie til folk med store indkomster.

Når der er fradrag for musikerens kjolesæt og støberiarbejderens arbejdstøj, så sker der i hvert eneste tilfælde det, at man giver mest til anskaffelse af et nyt kjolesæt eller en ny arbejdsdragt til den af de pågældende, der har størst indkomst.

Denne form for tilskud, som er modsat det, vi ellers proklamerer som det, vi ønsker, gælder også, når vi låner penge og skal betale rente af vor gæld.

Låner kontorassistenten penge for at købe en båd, så får han tilskud til at betale renterne af gælden; det gør direktøren også. Men det tilskud, direktøren får, er henved det dobbelte af det, kontoristen får. Bygger de to et hus, gives der mest i tilskud til at reparere huset til direktøren, og han får også mest til at betale renterne med.

Vinder arbejdsmanden og direktøren hver 100.000 kr. i lotteriet, og bestemmer de sig begge til at ville bruge pengene til at købe en livrente for, så skal direktøren betale 70.000 mindre i skat, mens arbejdsmanden kun slipper med at betale 40.000 kr. mindre i skat. De skal naturligvis begge betale skat af den årlige livrente på 25.-30.000 kr., som de begge kan sikre sig. Arbejdsmanden skal så betale ca. 43 pct. i skat, men hvis direktøren giver sig tid til at tænke sig om, så tegner han livsforsikringen til fordel for sin kone, så bliver skatten også ca. 43 pct., hvis hun da ikke i forvejen har en stor indkomst

Der har været udvist stor opfindsomhed med hensyn til at få fradrag godkendt, så vi har nu fradrag for næsten alt muligt, fra bankboksen til at gemme vore aktier i til kjolesættet hos musikeren. Og fradragene benyttes i stigende omfang og naturligvis især af skatteborgere med store indkomster. De har jo indkomsten til at betale restdelen af fradraget – som nævnt kun 30 pct. De har størst